

Een boom in rood

< Onze draaimolen: wij. Waar begin ik, waar eindig jij? >

Proloog

Elk kind vertelt zijn uniek verhaal. Elk Kind van Ouders met Psychiatische Problemen vertelt zijn uniek verhaal. Men volgt het destructief patroon van het verleden, of stapt er net bewust van af. De grote illusie leeft dat elk kind gelijke kansen krijgt. Dezelfde materiële en affectieve setting. Toch bestaat er niet zoiets als het lot. Keuzes bestaan. Ook voor hen. Keuzes worden gemaakt. Altijd. Elk schrijft zijn verhaal. Vaak even zoekend als de ouderlijke vertelling. Net zoals bij het schrijven van dit boek, vertelt een schrijfstijl veel meer over een persoon, dan over de eventuele aanwezigheid van een nakend schrijftalent. Een verhaal van een manier van kijken die ooit een manier van leven was/is. Beeldcultuur, ontstaan wanneer praatcultuur werd doodgezwegen. Die beeldtaal is niet 'mooi'. Ze verraadt gruwel en omsluit bergen stil verdriet. Dauwdruppels. Sommigen gedroogd, anderen nooit of niet. Misschien kunnen we slechts door een piepklein venstertje kijken, naar de aftastende woordenschat? Naar passievolle tranen, naar kinderrijke kracht. Misschien kunnen we enkel het bestaan proberen aan te raken, om zo de kwetsbaar rijke taal ruimte te bieden. En zo zijdezacht een antwoord zoeken, in dit weerbarstige, doch essentievole levensverhaal.

Naar het einde van het verhaal toe kan je een verklarende woordenlijst en een kritische nabespreking vinden. Nuttige adressen plooien het boek toe.

Doorheen heel de vertelling regisseerden ogen fluisterend handen.

Veel kijkplezier!

Je tuurt door een venster. Door rook geelgekleurde gordijnen hangen als een sluier voor een rechthoekig stuk glas dat venster wordt genoemd. Een venster is vervaardigd uit een combinatie van doorschijnend materiaal, waar meestal een houten raam rond wordt bevestigd. Een venster wordt in elk woordenboek op voorgaande manier gedefinieerd. Blauw. Donker. Donkerblauw. Net of zwarte inkt de lucht kleurt. Wolken zonder duidelijke contouren. Vervagen. Net of zij samen met jou verstikken in de dichte mist. Deze zwarte adem blaast chaos en veelvuldige verdeeldheid in het schilderij dat ooit eens landschap werd genoemd.

Toe. Ogen toe. Vooral oren toe. Hart toe? In een vlucht nog even ogen open. Meneer Beer nemen. 'Vast' nemen. Net als vroeger. Dicht bij je. Ver van alles. Dicht bij het enige zachte, je pyjama. Ver van het geschreeuw dat de regen stormt. 'Ik wil niet meer. Ik ben bang', fluister je in Meneer Beers lappen oor. Meneer Beer luistert. Zeker. Daarom heeft hij toch twee oren en maar één mond? Maar, net als toen je kind was, weet je ook dat Meneer Beer enkel luistert...Toch druk je hem stevig tegen je aan. Je bent bang. De schelle buitenklanken bonzen in je hoofd.

Ogen open. Het andere meisje is terug. Ze zit op het witte bed naast je. Ook zij noemen ze gestoord. Jij denkt verstoord. Mannen in witte uniformen hebben op jullie een etiquette gekleefd. Net als bokalen, met erwtjes of wortelen erin. Stempel. Klaar. Kast in. Volgende. Elk in zijn vakje. Je hele leven wordt bepaald door dat éne etiquette. Eten en gegeten worden. Je rek en prijs worden voor je uitgestippeld. Ook wie naast je staat. Op jou staat 'depressief', op haar staat 'borderline persoonlijkheidsstoornis'. Net of dit jullie nieuwe ik is. Aangenaam. Het is nu officieel: je bent lid van een groep mensen die psychiatrische patiënten wordt genoemd. Jullie zijn één. Een onevenwichtige balans tussen afschuw en marginaliteit aan de éne zijde, en minachting en medelijden aan de andere zijde kleuren, of vergrijsen eerder hun blik. Zuchtend hoop je dat je je laatste adem uitblaast. Hel labelen maakt alles nog grauwer. De stank vervuult jouw ik – ruimte die er al niet meer was. Je wil weg uit een wereld die maar niet ontdooit, je wil weg van het schouwspel van breekbare draden. Hoewel iedereen het beter lijkt te weten heb jij geen kracht om elke sneeuwvlok te verbinden met een sprankel licht, om ze op die wijze om te toveren in blinkende prikkeldraad. Wat je eens streelde prikt je, verwond je, geeft je lidtekens. Je tast met blinde handen in een schaduwrijke schimmengang. Hoewel je zoekt vind je geen uitweg. Je schrijft in een boekje dat het kleine meisje in jezelf dood is. Hoewel jouw zin ontzettend bloedt en heel het ziekenhuis met pleisters betegeld is, hoort niemand wat je zegt. Je schreeuwt. R. Descartes ligt vereeuwigd in een boek op je nachttafel, maar de zin 'Cogito ergo sum, ik denk dus ik ben' lijkt verdwenen uit de letterverzameling. Letters worden woorden. Woorden smelten samen tot zinnen. Meer dan voor Descartes zelf geldt voor jou 'Je *cris donc je suis*', maar ook deze zin lijkt vermist. Zonder enige vorm van verlichting huil je naar een maan die slechts wat verloren zonnestralen kan weerkaatsen. Enkele druppels glijden langzaam langs je raam. Langzaam...maar heel zeker. Hoewel de hele wereld lijkt te huilen, huilt niemand om jou. Je ziet jezelf in een kist. Aarde erop. Grondwaarts...

Je tuurt door een venster. Door rook geelgekleurde gordijnen hangen als een sluier voor een rechthoekig stuk glas dat venster wordt genoemd. Een venster is vervaardigd uit een combinatie van doorschijnend materiaal, waar meestal een houten raam rond wordt bevestigd. Een venster wordt in elk woordenboek op voorgaande manier gedefinieerd. Geel. Paars. Oranje. Rood. Een regenboog! Waaw, fantastisch, ongewoon, verrukkelijk,

weezinwekkend mooi! De wolkjes lijken vrolijke schapjes met een gouden wollen pakje en nemen je ogen mee op een onvergetelijke reis. Vanuit de wei waar alle schapen huppelen kijk je uit op een wondermooie boom. Hij lijkt wel te stralen, zo prachtig vind je hem. Enkel naar jou wenkt hij een glinsterende knipoog. Hij nodigt je uit in zijn uniek sprookjesbos. Meer dan ooit ben je er je van bewust dat jij en niemand anders uitverkozen is. De idee komt zelfs bij je op dat een zilverachtige elf je gezegend heeft. Want enkel jij hebt toch de gave om dit mee te maken, om al het grauwe zo kleurrijk te zien? Hoewel je reis in het sprookjesbos onderbroken wordt door gezellige mannen in modebewuste witte pakjes, laat je je niet verontrusten door het feit dat zij denken dat je manisch – depressief zou kunnen zijn. Jij denkt dat ze gelijk hebben, maar vindt dit uitermate boeiend en denkt dat deze periode een onvergetelijke ervaring zou kunnen zijn, waar je later een boek zal over schrijven. Dit kan niet anders dan een slimme zet van het lot zijn. Je bent je er bovendien van bewust dat je nu eenmaal zaken weet die anderen niet kunnen weten. Haast een paranormaal talent. Je neemt hen hun 'gewoon' mens zijn niet kwalijk. Je buldert van het lachen. Een spraakwaterval ontspringt uit je mond. Chaotisch. Chaotisch veel en incoherent. De boom die tikt tegen je venster staat daar voor jou. Hij en jij zijn één. Het is een teken. Dit staat vast. Net als aan zijn takken schieten aan jouw gedachte duizend en één knoppen. Vandaaruit groeit een meesterlijke wirwar, een heus netwerk aan takken en vertakkingen. De vertakkingen zijn jouw unieke rijkdom die met zachte zonen van bloesems worden bekroond. De boom stopt nooit met groeien. Takken dansen in één adem de hemel in. Meer en meer. Sierlijk. Hoger en hoger. Spiraalvormig. Net ontsnapt uit een ellendige periode van aanslepende depressie, denk je aan een zin die je las van Gerrit Krol, uit het boek 'Denkende schrijvers': 'Hoe meer je groeit in het diepe en het gruwelijke, hoe meer je groeit in het hoge en het sublieme'. Je bedenkt dat ook het kopen van dit boek geen louter toeval was, enkel méér dan toeval. Die zin werd voor jou gedrukt. Je moest dit lezen. Je droomt weg bij de zin en ziet jezelf als een vlinder, die eerst stierf omdat zijn voelsprieten bevroren tussen purpere ijsdruppels. Even later brengen rimpels in bomen, wind en water hem opnieuw tot zacht hartgetik. Hoewel je als vlinderwezen beseft dat je geen cocon meer hebt en nooit meer rups zal zijn, spin je zijde. Een glazen ladder tot waar de miljoenen facetten in je ogen als gloeiende hemellichamen oplichten. Dit is geen vliegen meer. Of 'ceci n'est plus voler', zoals R. Margritte zou vertellen. Als je dan eens stopt met woorden razen lach je, ookal voel je dat jij niet meer bent. Je verliest de controle. Volledig. Binnen het uur wisselen je stemmingen van lachen naar wenen. Alsof je een marionet bent en iemand met de touwtjes speelt. In je hoofd hoor je de andere poppetjes zelf spreken en zingen. Slechts één ding blijft overeind, het bange kleine meisje. Zij schuilt achter je donkere ogen met tegelijk oplichtende en dovende sterren. Het meisje verdrinkt in de zee achter jouw glazen kijkers. Ze is in paniek. Een man in een wit maatpak kijkt je van op grote afstand aan. Vanuit een klinisch oogpunt duwt hij je nu opnieuw in een vakje en propt je een wit bolletje in de mond. Het kleine meisje slokt het

vuile groene water op. Haar ogen branden, vuurrood, net als de ogen van een bange rat, op vlucht voor een massale vloed...

Een venster wordt in elk woordenboek erg materieel beschreven. De functie ervan wordt aangeraakt, maar daar blijft het bij. Het echt functionele wordt in het duister geplaatst. Kijken. Ogen. Ogenblikken. Zien. Deze multimediale samenleving doet meer dan vorige eeuwen aan communicatie, zo beweert men althans. Elk kantoorgebouw telt ruitjes, al was het een kaartenhuis. En toch...wordt zoveel niet gezien. Pas als je echt kijkt naar iets of iemand, op individueel en structureel vlak, kan je beginnen met aanraken. Heel subtiel. Zacht kritisch. Nu denkt men te kunnen helpen en begrijpen, maar hoe kan dit als men niet eens de essentie van 'zien' doorheeft?

Kijk, ze turen door een venster. Ze noemen ons KOPP – kinderen. Kinderen van Ouders met Psychiatrische Problemen. Het lijkt wel alsof we één zijn. Vuile kleren en weinig verstand. Drugs en stelen. Mijn moeder woont in een gesticht, aldus elke dagelijkse soapserie. Ik vertoefde in een gekkenhuis vol hoge, lege muren. Aarzelend zeker weet ik heel erg dat die soapschrijvers nooit zijn langs geweest, over de vaak warm trillende vloer, van onze tijdelijke huizen. Minachting en medelijden. Vooral afschuw en ook angst. Voor ons betekent dat 'gesticht' iets anders. Een luchtbel, om even in te ademen in een woedende sneeuwstorm vol bevroren tranendruppels. Een luchtbel die treurt en onze persoonlijke druppels verdrinkt maar bewust niet volledig droogt. Een bel die glimlacht met een zilveren glans en ons terug blaast naar onze haast doorzichtige wereld, waar sprookjes niet bestaan. Waar sprookjes niet kunnen bestaan. Waar niemand 'lang en gelukkig' leeft.

'Janne, aan tafel!' Bliksemsnel schoof ik een paar stoelen naast de vensterbank. 'Vanavond eten we spaghetti, met veel balletjes'. 'U ook een glaasje prik Meneer Beer?' Ikzelf at smakelijk van mijn kartonnen bord denkbeeldige sliertjes, 'mmmh, heerlijk!' Meneer Beer keek weg van het venster en porde me in mijn zij, 'Haast je, maak wat voort'. 'Snel... Eten... Is... Niet... Gezond!', zei papa me nog. Papa, ooh, papa! Stoel opzij. Bord weg. Meneer Beer en Jannepoppemieke in de kast. Licht uit.

Tik tak...niets meer...tik tak tik...nog langer niets meer. 'Hou je adem in', besloot ik. 'Zo ben je er eventjes niet meer'. 'Zucht...tik tak tik tak tik tak'. Met één oog dichtgeknepen zocht ik de blik van Meneer Beer. 'Oef, zijn ogen zijn niet toe...'. Ook hij slaapt nog niet. Het leek alsof Meneer Beer naar me keek, maar hij zag me niet, of toch niet echt. 'Zou hij me dan kunnen horen?' 'Ja!' Die nacht bedacht ik dat Meneer Beer heel goed was in luisteren, daarom had hij toch twee oren en maar één mond?

Ik trok mijn deken tot ver over de puntjes van mijn oren. ` Droom een zacht wolkje, Meneer Beer. Morgen vertel ik je...', maar dommelde na een lange schooldag erg snel in.

` Janne is op mij – ij! Janne is verliefd op mij! Meneer Beer plus Janne!' Ik gaf Meneer Beer van Janne een zoen. Heel vlug. Niemand kond het zien. Ééntje op de wang. Mama vertelde me dat papa haar (in de oude tijd) veel kusjes gaf op de wang. Dat was echte liefde, zei mama. Ze voelde haar hart bonzen. Heel luid. Ik duwde Jannepoppemie opzij. ` Tussen Meneer Beer en mij is het ook echte liefde', bedacht ik stiekem. Ik voelde toch ` tik tak tik tak? `

` Echte liefde `, dit stond vast.

` Rrrring!', ` Klas 2 b, in de rij!'

Daar was juf Lize. Wat ziet ze er weer stralend uit. Als je goed keek glinsterde het zonnetje in de sterretjes die haar ogen zooo mooi maakten.

` Later word ik als juf Lize', en friemelde wat met men haren. Ik weet dat ik het niet mocht denken, maar eigenlijk hoopte ik een beetje dat mama zoals juf zou zijn...al was het maar een heel klein beetje...zoals één van de kleine blinkers in haar oor.

` Televisie uit Tille!' Papa had drie borden klaargezet. ` Wat is hij lief voor ons `. Mama zwijmelt in de zetel. Ze is weer moe. Daarom eet ze nooit mee aan tafel. ` Ik hou van papa. Hij heeft altijd mooie kleren en geeft Noah en mij bovendien een handvol snoepjes. Ik hou van papa. `

Een lijn. Nog een streep. Een beetje krom nu...ai...hier wat gommen...en weer een lijn. Nu wat dikker. Da's niet erg. Twee...drie...vier...bolletjes. ` Zo, dat heb ik knap gedaan!' Een boom tekenen in rood. Juf Lize wil een praatje maken met de mama's en papa's van alle kindjes in de klas. ` Joepie!' juichten mijn vriendinnetjes. Ik dacht ... ` oei `. Mijn buik dacht net hetzelfde. Hij gromde. Wat hij dacht deed me een beetje pijn. Buik boos. Maar ook hier zou papa me helpen. Papa is mijn beste vriend. Zijn mooie woorden passen bij zijn mooie kleren. Op hem kan ik rekenen, want ik ben zijn kleine meid.

Naast de boom tekende ik papa. Papa en zijn kleine meid. Met mijn tong uit mijn mond schreef ik in grote letters ` NOOJT SPEIT'. Papa bezorgt zijn kleine meid nooit spijt. Ik stak mijn vinger torenhoog in de lucht om juf Lize bij me te halen. ` Ik ben een reuzeboom! Wieh!' Ik gleed zachtjes naar beneden en voelde dat de takken even sterk waren als de armen van mijn beste vriend. Waaw!'

` Tille meisje, is het een mooie dagdroom?' Pardoes viel ik uit de rode boom. De vier appels donderden op mijn hoofd. ` Oef, het is maar juf die mijn hoofd een word - eens - wakker - tikje gaf `. ` Kijk eens juf!'. Ze straalde, net zo hard als mijn zelfgetekende boom. ` Mijn boom...mijn papa...' Ik vertelde haar over de appels die suikerlekker waren en over de gele zon die het fruit een rode blos bezorgde. En natuurlijk over papa. Lieve papa. ` Lust mama geen appels?', vroeg juf Lize. ` Wat is dat nu voor

een vraag?', dachten mijn ogen en draaiden een keertje rond. 'Neen', antwoorde ik kort. De juf zweeg. Haar adem hield ze in. 'Waar is mama dan?' Nu was juf Lize niet lief. 'Mama slaapt', zei ik en deed alsof ik verder zou kleuren. 'Oef', ze ging weg...

Met grote stappen raakte ik vlug elke trede van de trap. Toe. Deur toe. Ogen toe. Vooral oren toe. Hart toe? In een vlucht nog even ogen open. Meneer Beer nemen. 'Vast' nemen. Dicht bij mij. Ver van mama en papa. Dicht bij mijn zachte pyama. Ver van papa's hard geschreeuw. 'Ik ben bang', fluister ik in Meneer Beers lappen oor. Meneer Beer luistert. Zeker. Maar, ik weet ook dat hij enkel luistert. Toch druk ik hem stevig tegen me aan. Ik ben bang. De schelle klanken bonzen in mijn hoofd. Net of mama en papa samen druk de trap oplopen. Ik zei toch nog 'Niet drummen op de trap!' De plaats rond mijn navel gaf me weer gelijk. 'Grrr'. Mama en papa hebben niet geluisterd. Ze moeten in de hoek staan!

Druppels gleden langzaam langs mijn venster. Langzaam maar heel zeker. Jannekemaan had me slaapwel gewenst en gaf nu de dag aan het zonnetje. Half slapend, half wakker, mompelde ik 'De zon regent'. Als de zon zou regenen dan zou ze nooit stortregenen, maar kleine zachte druppeltjes laten vallen. Glinsters op mijn neus. De zon is nooit boos. Ze is zacht en lief. Daar stond Noah, midden in de gang. De zon had ook op hem geregend. Het kleinste hoekje in zijn blauwe kijker glinsterde. Een trage druppel streelde zijn roodgekleurde wang. Noah had zijn deken bij. Dat doet hij soms. Dan komt mama en stuurt broer naar beneden. Op mijn kamermuur lijkt het of mama en broer poppenkast spelen. Ik zie hen in het zwart gebaren maken. Mama wordt dan heel erg groot en Noah haast onzichtbaar klein. Hij lijkt wel op een bange muis, die stiekem naar beneden sluipt. Plots hoor ik het wasmachien. Noah's deken is even weg. Zo stopt mijn ochtendpoppenkast. Altijd.

Een boterham. Mama ploft zich tussen kussens. Soms denk ik dat ze valt, hoewel haar lichaam bijna niet beweegt. Dan neemt ze vitamientjes, witte. Ik denk dat die bolletjes niet meer goed zijn, zoals de ham die ik eens at en plots erg ziek werd. Soms vraag ik haar of ze zich niet lekker voelt, of ze buikpijn heeft of een bonzend voorhoofd. Meneer Beer voelt met mijn speelgoedthermometer of ze een hoofd met stralen heeft. Zoals de kachel in de gang. Dan duw ik Meneer Beer weg. Hij is geen echte dokter. Ik vraag papa om de echte dokter te telefoneren. 'Dat is niet nodig. Mama is helemaal niet ziek. Ze moet veel rusten,' mompelt hij doodgewoon. In het deurgat keek ik nog even achterna. 'Slaapwel mama', fluisterde ik met een haast onhoorbare stem. Diep vanbinnen leekt het of alles in mijn buik draaide...

'Tik. Jij bent het Tille!' Ik ben prima in lopen. Net als tijdens de turnles. Als een bliksemschicht raak ik met mijn vinger een ander meisje aan. Nu is zij aan de beurt. De andere kindjes van mijn klas halen hun koekje en sapje boven. 'Wat heb ik een trek, mmmh' Ik rommel in mijn rugzakje:

pennenzak, stopseltje waar ik op beet, mijn tekening van de rode boom, een gekreukt papiertje...maar geen...geen...koekje...en geen...sapje. Ik keek naar Elsie en Marie en hoopte dat ze het niet gezien hadden. Vlug tikte ik iemand ' Jij bent het!', en liep naar de andere kant van de speelplaats. In een hoekje streelde ik met mijn beetje – stukke – vingertop verdrietig over de grote trein op de muur. ' mama heeft het vast vergeten. Mama heeft mij vast vergeten.'

Lessenaar open. Map weg. Van op mijn plaats tuurde ik over de schouder van de juf. Naast het groene bord wees de lange arm naar één kabouter en de korte naar vier andere mannetjes met een pinnemuts. ' Dan komt papa', vertelde hij me gisteren. De juf stak een briefje in mijn schooltas met daarop mijn naam en nog wat lettertjes. Papa leerde me dat dat geen letters waren maar cijfers. ' Dat weet ik wel, pappie , want ik ben al zeven'. Maar zoveel cijfers samen leken haast een woord. Om vier uur zouden ze samen een praatje slaan. Dan zou hij zien dat zijn klein meisje een flink meisje is. ' Dan krijg ik vast een verrassing'.

' Baby Alive kan echt bewegen met haar mondje papa'. Paps glimlacht, maar tegelijk tovert hij rimpeltjes op zijn voorhoofd. ' Weet je het niet meer? Die superpop van de televisie?' Ik nam papa's grote hand beet en sleurde hem de winkel in. ' Ooooh...waaaw...daar daar!' Ik leek wel een vlinder. Die heeft ook blinkers die naar duizend deeltjes tegelijk kunnen kijken. Ik voelde een warm briesje, zoals aan zee, bij oma. Ik fladderde, hoog boven de wolken. ' Hoera!' Hoger en hoger...helemaal tot aan het einde van de regenboog. Baby Alive had een regenboog op haar slabbetje. ' Mag ik deze?' Op het kaartje stond naast de pop 99 euro. Papa stamelde dat ze veel centjes kost, maar duwde zijn lip van sip naar omhoog, en knikte ja. 'Een groot klein meisje als jij verdient het beste', en deze pop was het beste. Papa is tof. Mama zegt altijd dat de centjes op zijn. ' Mama liegt', fluistert het stemmetje onder mijn haren, en zie haar met een lange Pinokioneus. Mama ziet me niet graag. Papa wel. Zijn centjes toveren een glimlach op mijn snoet.

Mijn allermooiste pop ligt in haar wiegje. Met zijn berezachte poot streelt Meneer Beer haar golvend haar. Krul per krul. Heel zachtjes. Draaien en weer loslaten. Elke keer opnieuw. Ik plaats Meneer Beer in zijn schommelstoel. Dan vertelt hij een verhaal. Met zijn bruine bere – ogen tuurt hij naar mijn blik. ' Mag ik beginnen?' Ik perste men lippen op mekaar tot ze bijna paars werden. Dan wenk ik een lieve knipoog. Hij had gelijk: de baby mocht niet bruusk gewekt worden door mijn kabaal. Heel voorzichtig sloeg Meneer Beer de eerste bladzijde van het vilten groene boek om. ' Er was eens...'

' Er was eens een druppel...' Wenkbrouwen fronsten en deden rimpeltjes opduiken in Meneer Beers wijze gelaat. ' Waarom niet jouw wijze woordjes gebruiken?' vroeg ik verwonderd. Een blik die leek op de twee sterren achter oma's slimme bril, raakte mijn eerlijke taal. Meneer Beer begon vervolgens opnieuw. Deze keer begreep ik er niets van. Toch liet ik mijn

ogen toe te luisteren. De zwarte rondjes in men kijkoevers wandelden van klein naar groot.

'Er was eens...Er is ... niets mooier en fabelachtiger dan het ogenblik waar je je ogen blik op het moment waar magie en realiteit elkaar ontmoeten. Neem nu, lieve Tille, een waterval. Ken je dat? Een mozaïek aan zonovergoten parels duwen zachtjes tegen elkaar, in een met lelies bedekte waterplas. Blauw en rond. Dat is wat hen verbindt. Toch, mijn kind, monden slechts enkelen uit in de kabbelende beek beneden in het dal. De afdaling begint. Als in een sprookje hinkelen libellen over het pas opwellende water. Coöperatie is nodig om te overleven, maar het competitieve aspect wint. De helden van het sprookje maken de wet van de sterkste waar. Wie zwak is valt af, de 'besten' gaan door. Hoewel de woorden afdaling en afvallen duiden op een verliessituatie, lijkt niemand bekommert om het waarom van dat verlies of eerder nog om de zin. Integendeel liefste schat, een kolk van bruisende haantjes de voorsten dansen woedend in hun arena. Net als ijzersterke stieren en bloedmooie signoritas wisselt het dierlijke van de mens zich af met het menselijke van het dier. De haast moordende passie overstijgt alle zinnen, explodeert en mondt uit in een... haast dood maar opmerkelijk bloedend beekje. De val spettert. Een waow – moment doodt even de tijd. Even. Slechts een minderheid heeft de slachtpartij overleefd. Met heimwee blik men terug naar de bron. Men duikt onder Tille. Men vergeet opdat men zich later niets meer herinnert. Het onderwijs kiest enkel de norm. Bewust, lief kind. Men zwijgt. Het wordt stil...'

Ik werd stil... 'Signorita's? Bloed? Wat is competitief en wat betekent mozaïek?'

Ik hield wel van de druppel. Een simpel waterplasje. Met natte voeten plensde ik, mijn broek werd toen een spelend bad. Een druppelbad, dat ken ik, want zeven kaarsjes telt mijn hart. De druppel was voor mij een blauw figuurtje die zijn weg niet vond, net als smurfin in haar kabouterdorp. Verdwaalt in een grijze potloodwereld, tussen zwarte en witte waterpijlen. Net zoals ik mama niet vond, hoewel het ziekenhuis een plakboek vol zoekpijlen leek. Een huis voor zieken, een droef stikkerboek. Iedereen duwt de druppel. Hij valt.

Warm. Zacht. Blijvend. Een kusje. Een zachte zoen op mijn voorhoofd. De watjes in mijn deken stoppen me samen met papa en de kuikentjes op mijn bedovertrek in.

Noah is stom. Noah is mijn vriend niet meer. Zeker geen broer. Piet Piraat is meer zijn broer dan ik zijn zus. Samen spelen, nooit. Samen, nooit. Hij is hij en ik ben ik. Noah houdt ook van mama, siste hij in de hal. 'Een lus, één keer rond de rode boom, en nog een lus.' Veters strikken lukt me aardig. 'Blijven oefenen', zei juf Lize gisteren. Ik slaakte een diepe zucht. Ik wist niet of ik van mama hield. Een koekje en ook mij had ze vergeten. Misschien kon Noah met mama spelen? Altijd. En ik met papa. Eerlijk verdeeld. Eerlijk? Alleszins verdeeld.